

ДѢЛО

Выходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крѣмъ рускихъ святъ) о 5-ой год. поп. Литер. додатокъ „Бѣлотена найнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кожного 15-го и послѣдняго дня кожного мѣсяця.

Редакція и администрація подъ Ч. 44 уллицы Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженне. Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣгъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надбелане“ по 20 кр. а. в.

Рекламаціи неопечатаній вѣльній бѣгъ порта.

Предплату и inseraty принимаютъ: У Львовѣ Администрация „Дѣла“. У Вѣдн Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а.; Rudolf Moaze; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Гамбургѣ Valentin & Co., Königsstrasse 36. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старинѣ“ въ Кіевѣ, почтовой уряды и „Газетне Бюро“, В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплату на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи: на цѣлый рѣкъ . . . 12 зр. на цѣлый рѣкъ . . . 12 рубл. на пѣвъ року . . . 6 зр. на пѣвъ року . . . 6 рубл. на чверть року . . . 3 зр. на чверть року . . . 3 рубл.

съ дод. „Библиотеки“: съ дод. „Библиотеки“: на цѣлый рѣкъ . . . 16 зр. на цѣлый рѣкъ . . . 16 рубл. на пѣвъ року . . . 8 зр. на пѣвъ року . . . 8 рубл. на чверть року . . . 4 зр. на чверть року . . . 4 рубл.

на самъ додатокъ: на самъ додатокъ: на цѣлый рѣкъ . . . 5 зр. на цѣлый рѣкъ . . . 5 рубл. на пѣвъ року . . . 2-50 на пѣвъ року . . . 2-50 р.

Для Заграниччя, окрѣмъ Россіи: на цѣлый рѣкъ . . . 15 зр. на пѣвъ року . . . 7-50 рубл. на чверть року . . . 3-75 зр.

съ дод. „Библиотеки“: на самъ додатокъ: на цѣлый рѣкъ . . . 19 зр. на цѣлый рѣкъ . . . 6 зр. Поодинокое число коштуе 12 кр. а. в.

Съ днемъ I (13) цвѣтня розпочинається другій кварталъ. Просимо о надсыланне предплаты и вырѣваннѣ залеглостей.

Нові предплатники „Библиотеки найзнаменитшихъ повѣстей“ дѣстануть зачатку повѣстей „Князь Серебряный“ бѣгъ початку.

По Методіевскѣмъ торжествѣ.

Достоинно, хотай не надто шумно и розгосно, а павѣтъ съ выключеньемъ всякихъ демонстрацій въ чіо-небудь користь, обійшли галицкій Русины тысячлѣтній роковины смерти первого апостола придунайской Славянщины, бѣгъ котрого дѣстались и русской церквѣ въ дорогій спадщинѣ языкъ старословенскій и письмо кирилське. Причиною, дячого въ той а не другой формѣ празнували ми се велике торжество, була побѣда глубокого почитаня заслугъ вѣстителя Христовыхъ правдъ головоно та обставина, що Русь не въ-перве и не доперва по тысячи лѣтахъ обійшла сю память, але заедно, по всѣ часы уиѣла коритись себе, незупинений противностями, смѣло и бодро, съ ревностею дѣйстно апостольскою здвигнувъ первый храмъ божественной науцѣ Спасителя посередѣ Славянщины и озаривши си лучемъ истины, поклавъ для неи твердй подвалины до культуры. Тихе наше торжество пылыо зъ сердца, зъ пересвѣдченя, а навѣтъ зъ благодарной гордости, що народъ нашъ дорогу спадщину Методіевску доховавъ всецѣло и ненарушимо. Симъ торжествомъ почтили мы зарозомъ достоинно и память нашихъ предковъ съ ихъ твердымъ и неустрашимымъ героизмомъ въ оборонѣ церкви и письма передъ всякими ворожими навѣтами, чи тѣ навѣты йшли зъ рукъ гордого повмѣсяца чи зъ якои другой стороны, зъ вѣжества чи невѣжества. Скѣдчилося се свято поминаня для насъ и мы въ виду того, що нѣ Моравя, нѣ сусѣды нашъ ближайшіи не зъумѣли одушевитись въ рѣвній мѣрѣ съ нами симъ торжествомъ, можемо повеличатись вѣднѣйшимъ сердцемъ для нашего просвѣтителя, якъ хто другій. Далекий есмы при томъ вѣднѣати кому-небудь въ провину сей недостатокъ одушевле-

ня для апостольского дѣла св. Методія, бо розумѣемо, що нынѣ посередѣ придунайской и привислянской Славянщины щезли всякій майже подѣстатъ до такого одушевленя.

Мимо того годъ намъ на смѣтъ мѣсяци не высказати жалю, що пайшлись межъ нами одиницѣ, котрымъ, на утѣху ворогамъ нашимъ, заблагось обходити се торжество не въ „своей хатѣ“, посередѣ своей братіи, а въ далекой чужинѣ — послужити за декорацию до подобного торжества. Маємо тутъ на гадцѣ повздуку голосныхъ вже у насъ „паломникѣвъ“, що научившись въ деякихъ интересахъ дуже частенько навѣдуватись до благотворительного компетету въ Россіи, выбрались и теперь въ Петербургъ на торжество Методіевске и то въ роли якихъ „депутатѣвъ“ Галицкой Руси. Такимъ бо „депутатами“ обійсь ихъ телеграфъ по цѣлой австрійской прасѣ, такими хотаять ихъ мати езуитскій та ультрамонтанскій органы польскій, и такими мабутъ хотаять они самі себе показувати въ очахъ своихъ „благотворительныхъ русскихъ“, котрыхъ „благотворительностию“ и повѣхали туды. Молодшихъ „паломникѣвъ“ укустомовано навѣтъ въ народній гуцульскій уборы и то не лишь для самого ефекту, але въ той досытъ хитрой цѣли, щобъ здавалося, будто вже и нашъ селянинъ переймився и одушевився тымъ „мечтами“, за котрй старій „паломникъ“ велаять себе не бѣгъ нынѣ „благотворительствовувати“. Повздукою сею мавъ бути поставлений доказъ, що австрійскій Русины симпатизуютъ съ идеєю російскихъ славянофиловъ, и мала вывестись контр-демонстрація противъ предстоящего зъѣзду Славянъ австрійскихъ въ Велеградъ.

Тѣлько-жъ шкода, що нашй „паломникъ“ забули собѣ зъ дому, бѣгъ народу, взяти якій-небудь мандатъ до шамфреного ними представительства галицкой Руси на Методіевскѣмъ торжествѣ въ Петербургѣ и дятого зъ конечности буде становище ихъ за пирами и то-астами тамъ-же зъизольоване и нѣяке, а результатъ паломничества дуже проблематичный. Впрочемъ и самі немпогі почитатели сихъ нашихъ паломникѣвъ явно вѣднѣаютъ имъ найновѣйше „паломничество“ въ похибку политичну и „отрицаются сатаны и всѣхъ дѣлъ его“. Въ виду того Русь Галицка може

бути зовѣтъмъ спокѣйною, и каждому ворогову, що вже выкористуе и ще схоче выкористувати се „паломничество“ противъ Галицкихъ Русинѣвъ, сказати смѣло въ очи: „За политичній авантюры одиниць народъ не бере на себе отвѣчальности!“

Про упадокъ нашего хлѣборобства и способъ его подвигненя.

(Отчитъ Олександра Барвѣнского для членѣвъ Тернопольской филии „Просвѣты“ 13 (25) марта 1885.)

Зловѣщій хмары повисели бѣгъ якогось часу надъ долею хлѣборобѣвъ. Всяду можна почувти нарѣкваня на тяжкій часы, навѣтъ мѣжь вѣднѣйшими людьми. Въ продажи вѣбжа, томъ головномъ жерелѣ доходу нашихъ хлѣборобѣвъ, настала велика вѣстая; цѣны вѣбжа а особливо пшеницѣ упали, а нема тыждня, щобъ не подношено жалѣвъ въ рѣжныхъ краяхъ на то трудне положенье хлѣборобѣвъ въ часописяхъ, на вѣчахъ чи то вѣборахъ хлѣборобѣвъ. Се бо рѣчь вагално вѣднѣтна, що станъ хлѣборобскій подѣупавъ не тѣлько въ нашѣмъ краю, въ нашѣй державѣ, але въ цѣлой майже Европѣ. Въ Россіи, Нѣмеччинѣ, Франціи и иныхъ краяхъ приходится хлѣборобамъ переживати тяжкій часы. У насъ однакъ наибѣльше доскулюе недостатокъ хлѣборобамъ вже дятого, що рѣля — се найважнѣйше и майже единое досе жерело доходу нашихъ хлѣборобѣвъ, коли мѣжь тымъ въ вѣходныхъ краяхъ нашей части свѣта многій люде жыють въ высоко розвиненого промыслу и торговлѣ та всѣлякими иными способами помагуютъ собѣ въ нуждѣ, або й од стороны державы дѣстають скорше помѣчь, якъ се у насъ дѣвѣся.

Вже передъ двома роками стали проявлятися грѣвній знамена сего упадку, а торѣкъ упали цѣны вѣбжа нѣяше, якъ всѣ думали. Нѣвчого дивного, що люде почали слѣдити за причинами сего лиха и насапередъ звернули свою бачнѣсть на Америку, що засыпавъ торги европейскій своимъ вѣбжемъ, именно пшеницею. И справдѣ вывозъ управляваного въ Америцѣ вѣбжа до Европы росте съ каждымъ рокомъ: въ р. 1868 вывезено до Европы 18 миліонѣвъ гектолитровъ пшеницѣ, въ р. 1875 вже 75 миліонѣвъ, а въ 1879 се число за 4 роки мало

що не подвоилось (вывезено 120 мил. гектол.). Съ управою пшеницѣ вѣблѣшилася такожъ управа иного вѣбжа, а въ послѣднихъ 30 рокахъ поднѣслася продукція кукурузы о 196%, ячменю о 765%, а жыта лишь о 40% и се мавъ бути причиною, що жыто ще въ цѣнѣ я-косѣ держится.

Та не досытъ на томъ, що въ вѣходу вже бѣгъ 1820 року Америка засыпавъ европейскій торги своимъ вѣбжемъ, але маємо подобного немѣше небезпечного ворога на вѣходѣ — Индіи вѣходнѣ, въ Ави. Въ 1873 появилося першій разъ на торгахъ въ Европѣ около 400.000 сотнарѣвъ пшеницѣ въ Индіи, а вже въ 1882 довѣвъ въ бѣтамъ поднѣсѣся майже на 20 миліонѣвъ сотнарѣвъ. Коли-жъ ще вѣажимо, що такъ въ Индіяхъ, якъ и въ Сполученыхъ Державахъ пѣвнѣчной Америки що-разъ бѣльше змагавѣся продукція вѣбжа, що-разъ ширится сѣтка дорогъ желѣзныхъ, що улѣкшають вывозъ вѣбжа, то зможемо оцѣнити, якыхъ грѣвныхъ соперникѣвъ мавъ наше хлѣборобство. Тожъ ва-раня треба намъ освоитися съ тою думкою, що коли не потрафимо выдѣснувати нашего положеня, коли не поступимо такъ вперѣдъ, щобъ ставити чоло заморскимъ соперникамъ, то помалу заморске вѣбже выпре наше въ торгу, а нашй нивы заростутъ бурьянами.

Деякі економисты добѣзачаютъ деінде причины упадку хлѣборобства, якъ въ конкуренціи американскѣй та индіскѣй. Кажуть они, що спекуляція вѣбжева поднѣсла въ послѣднихъ рокахъ цѣны вѣбжа высоко, и що они муѣшли конечно такъ знижитися, чтобы цѣна вѣбжа вырѣвнѣлася съ справедливою вартостею вѣбжа. А що съ поднѣсеньемъ цѣны вѣбжа поднѣлася такожъ цѣна землѣ, цѣна найму поля, праця робоча, отже скоро все верне до бѣповѣдного стану, т. е. коли спаде и цѣна землѣ, и цѣна працѣ робочою, то рѣльництво не буде мати нѣякой страты.

Неперечно и одно и друге (конкуренція Америки и Индіи та спекуляція вѣбжева) чимало причинялось до упадку хлѣборобства, особливожь заморска конкуренція, такъ що и правительства въ Нѣмеччинѣ и Франціи стали думати надъ тымъ, щобъ охоронити продукцію своихъ хлѣборобѣвъ бѣгъ переваги заморской конкуренціи. Въ той цѣли въ обохъ

Процессъ Скита съ шляхтичемъ Семеномъ Ладновскимъ въ рокахъ 1736—1739.

Отчитавъ на вечерняхъ „Руской Бесѣды“ у Львовѣ дня 3 марта с. р.

Др. Юліанъ Цолевичъ.

Предметомъ нашой розвѣдки не еоть нѣяка важна вторична подѣля; авѣ о гетьманахъ та полковникахъ, авѣ о якѣмъ-небудь подвизѣ нашего народа не буде тутъ бѣсѣды. Дѣлаючіи особы, котрѣ наведемо, не були и не суть зовѣтъмъ знаій свѣтлови, а пригода, котру оповѣмо, вразила ового часу лише найблизшу околицу и недалекихъ оубѣдовъ особѣ дѣлаючихъ, хочъ може и не такъ сѣльно вразила, якъ-бы мы нынѣ думати могли, а то тому не такъ сѣльно, бо подобий пригоды повтарялася въ томъ часѣ, до котрого бѣгъотнося наша розвѣдка, досытъ часто. Нашимъ предметомъ еоть процессъ, переведеный у всѣхъ вѣнстанцяхъ судовыхъ въ першій половинѣ мѣнувшого вѣку межъ велико-скитскимъ монастыремъ, а однимъ несприязнимъ ему шляхтичемъ. Огносятся бѣгъ именно до часу бѣгъ р. 1736 до р. 1739, обнямае отже періодъ трилѣтній. Поодинокій документъ, зъ котрыхъ мы зложили повный образъ, порозкиданый въ рѣжныхъ книгахъ а навѣтъ протоколахъ галицкахъ актѣвъ городскихъ (города Галича) — одинъ судебный документъ звѣвшовся и межъ актами земскими галицкого суду, — уложеный однакъ въ цѣлѣсть и въ хронологичный ладъ, дають тѣ черты докладный образъ, хоть бракуе кѣлька документѣвъ, просто ва-дя того, що ихъ не облатувала и не втягала въ книги нѣ одна, нѣ друга сторона. Процессъ

сей еоть цѣкавий не лишь для юриста, котрый хоче познакомитися съ процедурою судовою, карною и цивильною того часу, але такъ дятого, бо въ нѣмъ зѣткнулися люде зовѣтъмъ рѣжній бѣгъ себе, — люде, котрыхъ жытье, характеры, вѣдача, становицо, а навѣтъ вѣбра и народнѣсть були не однаковы, а зовѣтъмъ инаш.

Одна спорача оторона — се рускй церѣваскеты, монахи велико-скитского общежительной святой обывтели, одинокои на той часъ православной оселѣ на цѣлу галицку Русь, люде, що принявши ангельскій чанъ, черезъ цѣле жытье овое якъ приписувавъ уставъ „окавѣвала въ сѣкѣ свѣтнаа житѣа мира всѣго“, и „тома и нѣдѣа тѣкло свое лачное, жаждою, стѣганіемъ всиночнѣмъ, оумилнѣемъ, алачмѣмъ и трѣдомъ“ лише одного бажали, чтобы „на постризѣкѣ житѣе свое скончати“ и бѣдати колиясъ Богу душу чисту и непорочну.

Черцямъ выхудѣлымъ бѣгъ борщу, рижокѣ и кнѣблю не треба було майна, нѣ землѣ, нѣ грошей, але прѣимати дары, подаванй на престолѣ набожною рукою, и боронити того, що на хвалѣ божу и на оборону вѣры записувала околична руска шляхта мимо унѣи принятой вже бѣгъ кѣлькадесяти лѣтъ, — се було свѣтымъ обовязкомъ обывтели. Було однакъ чи мало въ околици и такихъ, що силою физичною забирали черцямъ ихъ добро, числячи на то, що аскеты, бѣгъорванй зовѣтъмъ бѣгъ свѣта, не зъумѣють оборонити своей власности и що въ найбѣршѣмъ разѣ удасться зводженьемъ процесѣвъ на що-разъ новй дороги и всѣлякими иными выкрутами знудити и зму-чати монаховъ до того отененя, що въ концѣ та-

ки пристануть на якусь угоду, корастну, якъ розумѣся, дятого стороны, котра зачепила.

Одинъ зъ такихъ людей, Семень Ладновскій, бувъ другою стороною процесу. Бутный и зарозумѣлій шляхтичъ, шаленый заводѣдъ, зухвалый, завзятый процесовичъ, типъ бутного а при томъ захланного шляхтича зъ послѣдней добы розсыпающоюся Польцѣ, словомъ тузъ на цѣлу землю галицку. Не мѣгъ бѣгъ навѣтъ повѣати, якъ можна выступати съ якими правами до чогось, хочъ-бы и съ найсправедливѣйшими правами, коли Nobilis Simeon Ladnowski оказавъ: „се нѣчѣе лишь мое“. Бувъ бѣгъ, якъ здавѣся, вѣры латиньской, зъ роду Полякъ, мабутъ зъ землѣ судомерской — межъ его службою видѣмо Мазурѣвъ — отже важный мотивъ до ненависти вѣглядомъ православныхъ церѣвъ. Що и мошонка була у него не порожна, показуе ое, що мавъ жупу облыну въ Гвоздѣ, а бѣгъ безлого подчашого Онуфрѣя Стадницкого державъ въ заставѣ вѣбъ его добра въ Журакахъ и Старуни.

Въ р. 1736 занявъ бѣгъ въ Журакахъ на власности три парцелѣ, котрѣ Скитъ посѣдавъ на подставѣ дѣнаціонного документу, обятованого поля вѣбхъ формъ судовою процедурою въ галицкомъ городѣ д. 17 червня 1672 р., отже посѣдавъ бѣгъ 64 лѣтъ. Тою грамотою бѣгъотунывъ бувъ рускй шляхтичъ зъ Журакъ, Павло Журакѣвскій, Скитови на руки тогдѣшного игумена Доротея на вѣчній чашъ: Laz na górze Dmítőwe poszawszy od Wywozu Wirzkowego do góry Hluboczka — Jtem Sianożęc poszawszy od Góry mianowanej Dmítőwe aż do brzegu Rzeki Bystrzycy i Drugą Sianożęc w Łuhach wielkich poszaw-

szy od Gruntow Im. Pana Dominika Potockiego Starosty Chmielnickiego, aż do Stawu Skitskiego...“ Одинокій сынъ Павла Журакѣвского, Стефанъ, вступивъ до монастыря свѣтского, зѣставъ еромонахомъ подѣ именовъ Созипатра и бѣготупивъ Скитови на руки Софронія, тогдѣшного игумена, въ 1698 р. новою дѣнаціонною грамотою вѣбъ прочй грунтъ, котрѣ по батьку на него припали вразѣ нѣвъ дворомѣ, а що до тамтыхъ трѣхъ парцелъ иотвердивъ даровану ового покійного бѣгъца. Ладновскій подѣ покрышкою, що згаданй три парцелѣ належать до Курацатовцаны, котру бѣгъ бѣгъ Стадницкого державъ въ заставѣ, выгнавъ веоною 1736 р. велику оилу людеи на лѣвъ Дмитровый, котрый монахи запустили були на лѣвъ, и казавъ его зрубати, забравъ дрова до своихъ жупъ въ Гвоздѣ, одну обжогать зъоравъ, а другу казавъ скоопити. О то почався процессъ.

(Дальше буде.)

Ще де-що до исторіи украиньского письменства.

Прочитавши перегадѣ фактѣвъ, умѣченыхъ въ статьѣ М. Уманца про стаяъ нашего письменства подѣ тымъ „сепаратными наказами“, якъ теперь у насъ истають, надумавъ и я де-що пригадати зъ фактѣвъ оучасного жытя нашой литературы.

Коло ста лѣтъ назавъ російскій писатель Карамзинъ казавъ, жалѣючися на крутй обставины ового жытя: „Наша литература, якъ жѣбракъ, мусятъ выпрошувати собѣ хлѣба; бути розойскимъ писателемъ — значить жѣбракувати“. Перевертаючи его слова до нашего стану, мусямо казати: Коженъ, хто хоче стати украиньскимъ литератомъ, мусятъ обернутися у Сизифа; одно бѣгъ

вгаданих державках постановлено тепер по-вгадати високий мита від збожа и муки, вво-женых до тых державк въ-заграниць, хочъ деякі депутаты въ обохъ державкахъ звер-тали увагу правительства на то, що заведе-ние сихъ оплатъ потягне за собою дорожню хлѣба и свалить на бѣднѣйшихъ людей ще бѣднѣй тягарѣ.

Коли-жъ въ иншихъ державкахъ европей-скихъ такъ живо слѣдять за причинами упадку хлѣборобства и глядять за способами его подвиженя, то тымъ пильнѣйше повинні мы тымъ займатися. Наша цѣла сила опера-еся на хлѣборобствѣ, а недоля нашихъ хлѣ-боробовъ отобьеса заразъ въ цѣломъ нашомъ житю народномъ. Скорый упадокъ бѣднѣйшихъ посѣлостей, въ котрыхъ нынѣ що найменше 3/5 частей задовженыхъ, отворивъ уже поле до валуу нашего краю чужими людьми въ ва-ходу (Маураими, Нѣмцями, Жидами) а поло-жене нашихъ дрѣбныхъ рѣльничковъ не о-много отраднѣйше. На малой посѣлости грун-товой, котра о несповна 1/6 часть бѣднѣе має землѣ, вартости около 12 миліонѣвъ вр., тя-жило вже 1880 р. бѣднѣе якъ 3 миліоны вр. довгу, т. е. бѣднѣе якъ 1/3 малой посѣлости була обдовжена и може перейти въ чужій ру-ки. Положене отже нашихъ задовженыхъ хлѣборобовъ стався при тепершній вастои вбожевой тымъ труднѣйше, ихъ майно тымъ бѣднѣе загрожене, якъ давнѣйше.

Мавмо вправдѣ у Львовѣ ц. к. галицке товариство господареке, котре 3, 4 и 5 марта с. р. отбувало у Львовѣ свои загальні вѣборы и радило такожъ о охоронѣ галицкихъ рѣль-ничковъ отъ конкуренціи заморской и загра-ничной. Однакъ товариство се аложене въ са-мыхъ дѣдичѣвъ, хоть оно не знае и не хоче знати о станѣ и потребахъ дрѣбныхъ хлѣбо-робовъ и о способахъ ихъ подвиженя. Мавмо такожъ въ Станиславѣ передъ трема роками встановане руске Товариство господарско-про-мысловое, однакъ силы его очевидно такъ сла-бонькі, що оно не могло доси проявити при-внанкъ житя и вватися до переведеня того трудного дѣла, яке ему призначене статутомъ. Тому то, хочъ я въ заводу не хлѣборобъ, пѣ-ношу голосъ въ той справѣ, а чей онъ не остане голосомъ вопѣющого въ пустыни, а найде послухъ мѣжъ нашими родимцями. Може найдутся мѣжъ нашими письменными хлѣборобами люде, що врозумѣють трудне наше положенне нашего селянства и мало-мѣщанства та сполучать свои силы, чтобы подати помѣчь и пораду подѣлувавшимъ хлѣ-боробамъ.

(Далше буде.)

Слѣдце правды.

„Przeglad“ зъ дня 19 цвѣтня подае довшу статью, въ котрой констатуе повдѣльне упаданне польскости въ вѣсходной Галичинѣ и то не лишъ тымъ, що шляхта тратить землю въ користь жи-дѣвъ и Нѣмцѣвъ, але и черезъ то, що Поляки на-

робить: пише свои рукописи, засылае ихъ у цен-зуру, отбирае назадъ зверненій и забороной, та й зновъ пише, щобъ зновъ засылати и не бачати ихъ нѣколи опубликованями.

Коли писатель часѣвъ Карамзина мусѣвъ стати жебракомъ черезъ те, що мало було тогдѣ читателей, та й самыхъ писателѣвъ тогдѣ була невелика громада, то теперъ у насъ чи-мало е людей, що й хотѣли-бъ опробувати того жебра-цтва, та зовсѣмъ не могутъ знати собѣ для того спроможности. Немало приходило менѣ стрѣча-ти такихъ людей въ нашихъ Украинцѣвъ, що при-знали-бъ себе дуже щасливими людьми, коли-бъ была имъ спроможность дойти хочъ до того стану, на який нарѣкавъ Карамзинъ.

Знавъ я на примѣръ одну паню. Живучи на селѣ и читаючи французскій книжки, доглядѣла она, що мѣжъ селянами Французами багато е ха-рактерѣвъ, охажихъ съ характерами нашихъ селянъ. Почала она перекладати и перероблювати на украиньку мову де-які драматичні пѣсы Мо-лиера и другихъ писателѣвъ. Але на першому жъ дѣлѣ она побачила, якъ то трудно стати украинь-кою писателькою. Заслала она до цензуры пере-кладъ Молиерового „Le medecin malgré lui“. Въ звернено рукописъ съ забороною друкувати ея черезъ те, наче-бъ то, що у сѣбъ пѣсѣ осмѣюется овяте таинство брака. Таку причину прибрало „Главное управление по дѣламъ печати“ до забор-оны, коли добре звѣстно, що оя пѣса дозволена цензурою у скѣлькохъ перекладахъ по російски, що се была навѣтъ чи не перша театральна пѣса, котру бѣднѣе якъ 200 лѣтъ назадъ переклала Со-фія Алексѣевна, сестра царя Петра I, коли съ бояривомъ Морозовымъ завела першій у Москвѣ те-атръ. Выходило-бъ, що те, що вже 200 лѣтъ назадъ не узнавалося шкѣдливимъ, теперъ, узнается по укра-иньски небезпечнимъ зъ погляду религійного.

Знавъ я и другого писателя, хочъ его нѣшто не знае, бо й доси нема друкованой нѣ одной зъ его праць. Оя и самъ пиовавъ зъ-початку поцу-

поли працѣ умственной и публичной, якъ у Льво-вѣ такъ и въ вѣсходной Галичинѣ, замѣть посту-пати въ передъ, подаются въ задъ и оходятъ зъ поля передъ Русинами. Коли одна польска панѣ — пише „Przeglad“ — въ довѣрчой бѣобѣдѣ опытала кн. Биомарка, „що онъ думае про будуч-ность Польщѣ, котроу онъ не такъ себе а бѣднѣе другихъ полагае“. — „Хочешъ знати“, отпо-вѣвъ канцлеръ, „яка будучность вашего народа, подивись, чимъ занимаеся ваша молодѣжь, а имен-но молодѣжь зъ высшихъ верствъ“. „Przeglad“ розбирае оттакъ слова кн. Биомарка и, придивив-шись ближе съ всею пошанованя достойною объективною польской молодежи, приходить до оумного заключеня, що она мимо користнѣйшихъ матеріальныхъ обставянъ, посередъ котрыхъ жѣ, мимо заохоты и помочи всесторонной, мавмо спри-яжочой констелляціи политичной и другихъ даныхъ не дорѣвнуе въ пѣзнѣйшомъ житю молодежи рус-кой нѣ то вытравалою, нѣ замилуванемъ до працѣ.

Поставмо побѣчь себе — каже „Przeglad“ — двоухъ молодцѣвъ: Поляка зъ веротвы шля-хотской або высшого мѣщанства и Русина, се-лянчука або поповича, и пригляньмося, котрый зъ нихъ самъ собѣ скорше выстарчатъ? Русинъ, привычный отъ дитинства боротися съ против-ностями, не добѣть, не досить, але таки зъ бѣды выкарабкаеся та выйде на верхъ. Полякъ, котро-му всего навѣтъ надъ потребу доставлено, зъму-мѣ все то зъжати и пережити, але заробити на житѣ онъ не способенъ. Съ рѣвными средствами, въ рѣвномъ вѣку, съ рѣвнымъ засобомъ науки а бѣдай съ одинаковыми свѣдоцтвами школьными, Русинъ дастъ собѣ раду въ житю, Полякъ нѣ — а тымъ менше обывательчукъ. Дитина, котру за-едно ношено на рукахъ, розлачеша, коли ея опу-стятъ зъ рукъ и не пойдѣ сама дальше. Будуч-ность такихъ одинцѣвъ есть мѣриломъ будущности всего народа, не зважаючи на то, чи се станеса за кѣлька або кѣльканайцѣтъ лѣтъ.

„Przeglad“ розказуе оттакъ, якъ польска мо-лодѣжь збувае легонько науку въ школахъ серед-ныхъ та на университетѣ, и думае, що сему злу не виноватъ учитель а нѣ системы школьні а просто выхованне домове, де молодой человекъ на своемъ батьку рѣдко догляне замилуваня до працѣ, характеру и почутя обовязку. Не диво прото, що такой молодець, покѣнчивши школы, въ практичномъ житю бувае неспособный до ум-ственной вытравалою працѣ. Станя учительскій не смакуе ему, бо тутъ треба широкого образо-ваня та ще большой працѣ; до службы духовной або военной рѣвно-жъ нема охоты; въ судѣ же его крѣпка работа бюрова, — лишаеся одна служ-ба въ урядахъ политичныхъ. Тутъ и подыбуемо обывательчука. Але якимъ явлѣся онъ и на томъ полѣ? Устава не приписуе тутъ певного числа урядовыхъ годинъ, лишъ звычай назначуе отъ 9 до 2 зъ-полудня. Що-жъ дѣеся? Передъ 11 го-диною рѣдко подыблешъ молодого практиканта въ бюрѣ. Служба починаеся немовъ въ каснѣ, го-лосною та веселою розмовою. Допрва, коли хро-няка минушого дня вычерпалася, слѣдуе чита-

нѣ часописей а оттакъ робота, котра есть ин-тензивнѣйшою лишъ передъ 1-шимъ п 15-ымъ кожного мѣсяця, коли практикантъ своимъ насто-ятелямъ мае представити образъ своєю пильности въ якъ найкращомъ свѣтлѣ. Розумѣеся, що ла-годятся лишъ лекші справы, а труднѣйші мимо ургентности зъ горы и сторѣвъ дождають лѣбшихъ чаобѣвъ. О скѣлько на сѣмъ терпѣть интересъ за-галу, не трудно догадатися, а тымъ часомъ моло-дой человекъ навикае до лѣни, тратить почутѣ обовязку чимъ разъ бѣднѣе и деморализуеся що-разъ гѣрше.

„Przeglad“ думае, що давнѣйше, коли у насъ были урядниками Нѣмцѣ и Чехи, було ще яке-таке соперничтво, але нынѣ... Настоятели тому виноватѣ лишъ въ меншой мѣрѣ: она хотѣли бѣ направити зло тымъ, що дѣятели на сю роботу окрѣзь пальцѣ въ надѣѣ, що съ часомъ сама мо-лодѣжь отверзится. А може и бояться строгостею отстрашити тѣ мягенькі существа и отъ такой работы? Часъ однакъ окѣнчити съ такою ме-тодою — думае „Przeglad“ — и радить бѣдай для примѣру кѣлькохъ такихъ „элегантныхъ дармоѣ-довѣвъ“ выкинути зъ урядѣвъ.

Въ кѣнци наводитъ „Przeglad“ на подставѣ слѣвъ одного высшого урядника таку паралелю межъ Русиномъ а Полякомъ: „Коли зъявляются два кандидаты до бюровой практики, то Полякъ майже завсѣгды принадлежуе своимъ розвоемъ ум-ственнымъ. Быстрый и понятливый, можна дума-ти, переймеся онъ отъ разу своєю олужбою и стане ея сповняти съ енергїею. Русинъ противно, тяжкій и неповоротный, немовъ той возный, що отчинивъ ему дверѣ до бюра. А по кѣлькохъ лѣ-тахъ яка рѣзница! Русинъ выобразуваеся, убла-городився, ставъ быстрый, а не утративъ нѣчого на овоѣй повазѣ. Полякъ, противно, подаеся (zgnusnia), зледащѣвъ; онъ а не Русинъ подоб-ный теперъ до возногого. Если такъ дальше пойдѣ, то нашою лѣнею выкопашо собѣ грѣбъ... „Prze-grad“ кѣнчитъ овоѣй поглядъ на оумне положенне молодежи польской зазывомъ, чтобы она двигну-ла зъ сего маразму и застерѣгаеся при томъ, що тенденціею его статьи не есть неохота до того, що Русины двигаются, а хоче лишъ поправки мо-лодежи польской, именно въ виду того, що нѣ-мецкій философъ Гартманъ, доглянувши прогрессъ Славянства въ Прусахъ и въ Австрїи, радить кн. Биомаркови будь-що-будъ съ всею енергїею прийтись за германизацію Познаня и Шлеска.

Св. Методіевске торжество.

Въ день смерти св. Методія въ субботу дня 6 (18) с. м. отправилося у Львовѣ торжественне богослуженне по воѣхъ церквахъ, а найторжест-веннѣйше въ архикатедр. церквѣ, де подчасъ вѣ-чѣрнѣ открито памятную таблицю завѣшену по иравой сторонѣ престола св. Николая съ слѣду-ющею написею въ золотыхъ брѣвахъ:

святинма апостолѣма
кврилѣу и методію
по тышѣшти лѣтъ

въ памятный день смърти старѣшншого іею
с. априлня въ лѣто
правѣтѣрными русь галицкскими.

малолудий. Теперь що-дня по желѣзницяхъ тугъ товчутся люде новои цивилизаціи; набувано великихъ гѣродѣвъ; Дѣяпро перерѣзанный трема желѣзными мостами подъ Кіевомъ, Кременчукомъ и Катеринославомъ; экономичный голобогыть лю-дей далеко покрашавъ; а у головахъ ихъ носятся тѣ-жъ погляды на народню освѣту, якъ и тогдѣ, коли Методій борова о съ сами погля-дами и словомъ и дѣломъ! Я кажу се навмыоне, щобъ Вашѣ читателѣ не думали, що только у бюрократичному Петербурзѣ та у „Главному управленію по дѣламъ печати“ покладають за непотрѣбне дѣло проовѣщати народъ украинькой.

И тутъ у насъ на широкихъ степахъ Укра-ины тѣ-жъ думки — не въ дивовижу. Ихъ ма-ють люде, що ближе всего отогятъ до народу: де-які сѣльскі паны, овяценики, gentle Rutheni natione.. не подберу якой они націи (п. Ламан-ский оказавъ бы: „якои хочте, только не фин-ляндокон).

Не такъ давно якийсь учитель, чи телегра-фистъ на желѣзниця роздавъ хлопцямъ на селѣ якийсь украиньскій книжки, що продаются воходы по кингарняхъ та ярмаркахъ. Становий (се-бъ то полицейскій урядникъ) книжки тѣ зарешту-вавъ, а учителя чи то телеграфиста потягъ до отвѣчальности.

Лучилося менѣ розговляти про се дѣло се-редъ интеллигенціи, де бувъ и овяценикъ.

— Нельзя же дозволить, — казала тутъ, — штобъ всякія маларускія книжки овабодно раздавали народу!

И оступався за учителя.

— Онъ же — кажу, — забороныхъ кни-жокъ не раздававъ!

— А знаетье-лі вы, какія есть между мала-русскими кнѣами изданія? — озвавъ до мене батюшка, — Знаетье, што есть изданіе евангелія, печатанное въ Венѣ? Вѣдь это хуже всякой

На богослуженію въ архикатедр. церквѣ, особливо-жъ подчасъ вѣчѣрнѣ открито „Народный Домъ“ и де-які ин-ституціи были сего дня украше-ны (сино-жовтыми) и австрійскими фла-горомъ были иллюминировані: архикатедр. цер-ковъ св. Юра, церковь Успенська и „Народ. Домъ“, „Провѣта“ „Руска Дѣ-ла. Впрочемъ цѣлый Львовъ находився въ темрявѣ, бо Поляки зовсѣмъ сего тор-жества не хотѣли и не иллюминировали. Св. Юра и вежа Успенской церкви „Prresse“ телеграфуютъ зѣ Львова: „Дѣ-лосисторія отнеслася була впередъ къ мѣстничеству съ прошеньемъ, чтобы тамъ властей припоручено взяти участіе въ жествѣ. Прошене се позѣстало безъ ува-женія, чтобы всего уникати, що могло-бы вѣдувати признаку политичну. Мѣ-стосисторія не увѣльнено того дня, и не-несена, згѣдного съ фактами, покана-ея, чтобы голошеной вже давнѣйше вѣду-ея, чтобы рѣшительное стараяея о кѣнчи-ти, зредукувати св. Методіевске тор-жество чисто-религійного, чтобы черезъ народно политичній манифестаціи не дрѣ-отрѣдывали, а у внутрѣ державы Нѣмцѣ державнон, мусить числитися.

Що до намѣреной подорожи Русинъ Велеграду д. 1 (13) сѣрпня с. р., то зъ ак-торѣвъ вже теперъ проявляются оми-дѣ-дѣлююща бажанье, чтобы тон подорож-и, ктося нерадый подорожи нашихъ вы-славянськомѣ языкѣ роздразнила бы стр-допршуются отъ Риму дозволу отпр-служенне въ своихъ языкахъ“. Мож-въ томъ дѣлѣ мають свою руку гали-и ультрамонтаны, котрі всякими впа-ралися наклонити рускій комитетъ, та-тація руска ѣкала до Велеграду раз-скою, але то имъ не удалося. Зъ ду-и Нѣмцѣ-централлисты, не радѣ въ т-славянському святу, въ допояхъ А-газетъ завѣряють, що анѣ „Altruidob-„Iunguthenen“ не возьмутъ участіи въ до Велеграду, а если хто поѣде, то по-дыки и „Mug Partei“ (о. ректоръ Б-орѣ).

О паломникахъ зъ Галичины до Пет-пшутъ польскій, російскій и нѣмецкі леграмы зъ Петербурга доносятъ, что выступаютъ тамъ яко депутаты Русинѣвъ, тымъ бѣднѣе, що деякі оя въ народній стрѣѣ и выступаютъ До московского „Русского Курьера“ ютъ зъ Петербурга, що яко провѣща-рукою депутации выступаютъ: о. Д-Добрнянскій, редакторъ „Слова“.

штунды! Народъ нашъ тѣмный, — майють за хорошее и разврашавося.

— Та не вже-жъ — кажу и евангеліе „вредно“ народова читати.

— Не вредно, а преждевременно казавъ батюшка.

— Я роказую голѣ факты. Зѣ „преждевременно“ давати народу вже бѣднѣе 1800 рѣбѣвъ навѣрне моральной нотаны, то що-жъ казати друге?

— Нашому народова, казавъ дѣ-— треба помагати овоѣй экономичній ладати, а проовѣщати его ще буде лавъ то...

Такі думки що-разу почути нашими интеллигентными и „диржбур-сама“. Ся думки, що мы що-дня чужо-ють нашихъ писателѣвъ, що были „жебраками“ у змыслѣ Карамзи-Они звыкли вже и до того, що коли-часть, коли можна буде взятую на-телигентнон и моральной стороны брѣбиту, а теперъ покидають овою працѣ. Нехай народъ нашъ пока-шоту-жтися, и самъ, а то и за провѣщати отва покрашавше овоѣй матеріальной Може ще за 1000 лѣтъ або и дрѣ-шено якому другому Зеленому газетѣ, що будутъ тогдѣ издаватися и украинькою часописѣ, яку хотѣвъ вати п. Зелений, тепершній редак-окого Вѣстника“, та получавъ отмову.

Одесса, 6 (18) цвѣтня 1885.

вікі" доносит, що між паломниками виїхав до Петербурга також п. Т. Вілєцький з Долини, агентъ „Общого рільничо-кредитового Заведення“ и повітовий люстраторъ громади. „Сзас“ використовує факт мимом депутатів рукою до Петербурга до нового наряду на Русинівъ въ загалі.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорська Монархія.

(Палата панів) прийняла на засіданні з дня 16 с. м. законъ о динамітѣ безъ дебати; такъ само и внесенне о закладанні домівъ при мусовій роботі. Внесенне більшости комією, щобъ перейти до порядку дневного надъ проектомъ, въ котрѣмъ оказано що въ домахъ роботи примусової можна людей підозрѣлихъ яко волоцюгъ задержувати черезъ довгий часъ, упало, позаякъ представителъ правительства заявивъ, що закладанне домівъ примусової роботи безъ права задержуваня въ нѣмъ особѣ підозрѣлно екзотенци не малобъ жадного значеня. Більшость палаты противилася для того такому законю, бо боялася, щобъ законъ сей не станувъ въ суперечности съ основними законами державними, котрими кождому, що принадлежить до звязи австрійскої держави забезпечена свобода особиста. Справознавецъ меншости гр. Белькреді сказавъ однакжъ, що хто домагася такахъ домівъ муситъ такожъ домагатися права на підставі котрого можна-бы волоцюгъ ловити а для наглядости такого закона вінъ проситъ палату, щобъ она сей законъ прийняла. Палата прийняла отъказъ сей законъ а на бажанье гр. Льва Туна, щобъ законъ сей о скілько можна бувъ лагідно інтерпретований и виконуваний, заявивъ мн. Пражскі, що се само собою розумѣється. — Друге заходанне палаты панівъ по святкахъ отбулося въ суботу. На сѣмъ засіданні залагоджено всѣ справи, якъ була на порядку дневномъ а міжъ иншими такожъ и проектъ закона о льокальній желѣзниці Львовъ Рава руска. Трете засіданне отбулося въ понедѣлокъ.

(Конечъ ради державнои.) Бюро ради державнои выдало слѣдуюче оголошенне: „Поісля заявленя президента министрѣвъ гр. Таефого прикладного дня 17 пвѣтна с. р. палатѣ послѣвъ, наступати торжественне закрытте ради державнои С. Вел. цѣсаремъ въ среду дня 22 с. м. о 12 год. въ полудне, що оимъ поднесо до вѣдомости. Вѣдень дня 17 пвѣтна 1885 р.“

(Нові выборы и рухъ передвыборній.) Ческа „Politik“ довідуся зъ певного жерела, що нові выборы де ради державнои розпочнуты 8 червня и закончатся вже 15 червня, позаякъ правительство не бажає собѣ, щобъ рѣшечъ выборовъ продовжився. — Лѣвица парламентарна заходатся шильно коло новихъ выборовъ. Нинѣ має отбуватися засіданне клубу союдушеної лѣвиці, на котрѣмъ буде остаточно порѣшена отозва клубу до выборцѣвъ. На сѣмъ засіданні має такожъ рѣшитися, чи лѣвица має явитися на торжественнѣмъ закрытті ради державнои чи нѣ. Говорять, що лѣвица порѣшить, щобъ не явилася. Зъ дальшихъ приговленъ лѣвиці довідуся, що въ Чехахъ въ окрузѣ выборцѣвъ Хебъ кандидатомъ постановлено Барайтера и що Бангансъ не має виглядѣвъ перейти при выборахъ въ мѣстѣ Брикесъ; на мѣсто же его буде имовѣрно поставлений дръ Фрэдъюнгъ зъ Вѣдны. На Моравѣ въ окрузѣ выборцѣвъ звайкомѣ буде кандидатомъ дръ Промберъ на мѣсто Пановского, котрий постановивъ нигде не кандидувати. Въ Стирїа а именно на передмѣстахъ Градеча має кандидувати Вингеръ а въ мѣстѣ самѣмъ Рехбауеръ. Зъ Каринтин не ма доси певнои звѣстки о руху передъ выборцѣвъ; здаєть ся, що тамъ перепадає пос. Монахъ. Въ Тиролю постановивъ консервативный комитетъ выборцій не поспирати кандидатуры Цаллнгеръ а то для того що вінъ выломлюєсь зъ подѣ дисциплїны. На его мѣсто буде кандидувати въ сѣлькомѣ окрузѣ выборцій въ Боценъ бар. Джованелли а мѣстѣмъ окрузѣ Боценъ Меранъ дръ Ангерець. Въ Далматїа оставитъ италїйско партїа дръ Беаumont и задарского подесту Тригарого. На Буковинѣ, якъ кажуть буде кандидувати въ Чернівцяхъ Понперъ, директоръ філія галицкаго банку гипотечного, котрий межі Полаками має певну симпатїю, проф. Томашукъ буде отаратися о мандатъ зъ палаты торговельнои. Для докладной інформації маючихъ отбуватися въ нашѣмъ краю выборовъ до рады державнои, подасмо низше справознаванне краіовского центрального комитету выборчого, котрий якъ звѣстно єсть частею польского комитету выборчого.

(Краіовскій комитетъ выборцій) для заходнои Галичини отбувъ дня 11 с. м. перше своє засіданне, въ котрѣмъ взяла участь міжъ иншими гр. І. Менциньскій, гр. Ст. Тарновскій, гр. Артуръ Поточкій, гр. Рей, Мадельскій, Цоль и Хшановскій. Тимчасовимъ предсѣдателемъ комитету выбрано Хшановского. Отповѣдно до инструкцій польского кола соймового для центрального комитету выборчого першого его дѣяльностею буде завѣзвати бурмистрѣвъ деякихъ мѣст, выбираючихъ вразъ курїями меншихъ послоств, сѣльскихъ и вышвовыхъ дѣдичѣвъ въ кождѣмъ повѣтѣ до завязаня повѣтвыхъ комитетѣвъ передвыборчихъ. Бурмистрѣвъ мѣст, котрї окремо послаа выбирають, скляче комитетъ окремо въ часѣ загалного збору выборцѣвъ въ цѣля выбору мѣского комитету передвыборчого. Комитеты повѣтѣвъ, котрї мають переводити выборы зъ мен-

шихъ послоствъ вышлють по одному делегатѣ до центрального комитету въ Краковѣ и выберуть тамъ 5 членѣвъ до сего комитету. Комитетъ центральный уложивъ такожъ люту мужѣвъ до вѣри, котрї особно съ предсѣдателемъ радѣ повѣтвыхъ будутъ займатися завязуваннемъ комитетѣвъ повѣтвыхъ. По закрытті рады державнои и розвязані палаты послѣвъ выдать комитетъ отповѣдну отозву, завязуючу до завязуваня комитетѣвъ повѣтвыхъ.

(Зѣ взгляду на маюче переводитися урегулеванне конгрессу) постановила центральный комитетъ статистична завѣзати правительство, чтобы оно въ цѣлѣй Австрїи завело одностайне и повне доходженне относноиъ католицкого клиру и его доходѣвъ.

(Недавня конференція епископѣвъ у Вѣднѣ), якъ доноситъ „Oester. Corresp.“ выготвила меморандумъ, котре крѣмъ справы конгрессуальной займаєсь ще и иншими не менше важными. Въ справѣ школьній жадає меморандумъ церковно-религїонной выхованя въ школахъ середнихъ и народныхъ, выключеня старокатолицкихъ учительѣвъ въ чисто католицкихъ округахъ школьныхъ и отданя ширшого впливу катехитамъ въ школахъ середнихъ и народныхъ. Дальше жадають епископы, чтобы святкованне недѣль и святѣ было якъ найточнѣйше переведене, такъ, чтобы работники въ фабрикахъ могли безъ перешкоды брати участь въ религїонныхъ и церковныхъ вырвахъ. Князь церкви вставляются такожъ о подвыошенне платнѣ для профессорѣвъ богословїа и о рѣшуче управлѣннѣе пытаня въ справѣ церковной управы религїоннымъ фондомъ. Говорять такожъ, що епископы мали постановити подати якъ найкорше до вѣдомости вѣрныхъ результатовъ епископской конференціи.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. „Pol. Corresp.“ доноситъ, що въ добре поинформованныхъ кругахъ петербургскихъ уважають становище министра финанѣвъ Бунге яко дуже захитане и що его дѣмїсія єсть майже вже певною. Головною причиною сего має бути пресектѣ заведеня пятипроцентоваго податку отъ рентѣ и капиталѣвъ а головно зле враженне, яке выкликавъ сей проектъ такъ въ краю якъ и заграничю а особливо въ Берлинѣ. „Новости“ доносять, що бранка и мобилизація на Кавказѣ выликала межі тамошними магометанскими и орменскими жителями велике зворушенне, противъ котрого правительство мусѣло предпрїяти отповѣднѣ мѣры осторожности. — Говорять, що царъ затвердивъ мѣнїе гоуд. совѣта, поісля котрого у всѣхъ школахъ народныхъ Царства польского має буга заведеный языкъ російскій яко выкладовий, выинявши лїшь науку религїю для тыхъ, що належать до вѣроисповѣданъ заграничныхъ, отже и для католикѣвъ; языкъ матерный подѣстає предметомъ науки. — Св. Методїевскѣ торжество розпочалося въ Петербурзѣ дня 18 с. м. Въ обходѣ зъ казаньского собору до Исаіевской церкви взяли участь: духовенство, черногорскій епископъ Банъ, болгарскій епископъ Климентїй, городовскя дума, славянскій благотвор. комитетъ, рускї предсѣдатель(?) зъ Галичины (пѣвкомъ не высылана Ред.) и депутация петербургскихъ Чехѣвъ. Улицѣ, котрими обходѣ постувавъ були торжественно прикрашенї а товпа народа была. На богослуженю въ исаіевской церкви були присутнїй царъ и царїца, всѣ члены царской родины съ своими дружинами, войсковїи и цивальнїи достопиники и сербскїи и грецкїи послы. У всѣхъ прочихъ церквахъ православныхъ правило торжественне богослуженне, шо школахъ отпращалася отповѣднѣ торжества, войско было уволенне отъ службы. — Въ справѣ афганьского конфликту доноють зъ Петербурга до Лондону, що самъ царъ мавъ сказати, шо має повну надѣю, шо до удержаня мира межі Россією и Англією на подставѣ взаимныхъ уступокъ. Въ загалѣ шансы мира значно поправилися, мимото того збрѣня въ Россіи не устаетъ. Такъ доносятъ зъ Петербурга, шо збрѣнене кораблѣвъ военныхъ въ Кронштатѣ поутуває скоро напередѣ. Всѣ тамошнї кораблѣвъ получили приказъ, чтобы были готовї до походу. Такъ само розпочалося работы около укрѣпленя приотаны въ Севастополи и побережа балтїйского моря. Зъ Англіи доносятъ знову, шо Россія готова помиратися, але жадає отступленя для неи мѣста Пендж-Дехъ въ котрѣмъ вже и такъ ген. Комаровъ завѣвъ провизоричну управу російскоу. Мѣрдалия майже въ афганьскомъ конфликтѣ „Pall Mall Gazette“ каже, шо взгляды на удержанне мира сууть стаілїи и певнїи. Єсть певна надѣя, шо цѣле непорозумѣнне на слѣдуючїй тыждень буде вже зовсѣмъ залагоджене.

Франція. Манушохъ недѣль отбувалася въ деякихъ департаментахъ выборы генеральныхъ совѣтниківъ и выпала въ некѣрїхъ республїканцѣвъ. Въ трехъ кантонахъ перемаглы монархическї республїканцѣвъ и позискали ихъ мѣсто, въ двохъ выбрано знову монархическї, а лїшь въ одномъ переходъ республїканецъ. Въ двохъ кантонахъ мусѣтъ отбуватися тѣвнїйшы выборы межі монархическими а республїканцами. — Мнимо якогя зашевненя, шо цѣсаръ хиньскій подписавъ вже угоду, въ Франціи не хотять тому вѣрити и для того роблять всякїя приготовления, чтобы можна дальше вести войну съ отповѣдними силами. Французское правительство єсть переконано, шо навѣгъ по заключеню мира буде мусѣтъ еще довго вести войну въ Тонкинѣ, бо дотепершїй противникъ Францїзѣвъ безперечно готовъ змѣнїти лїшь одѣжъ на оубѣ; замѣтъ съ Хинами прїїдєсь теперь знову воювати съ черными хоругами. Въ виду сего французское правительство не черегає приго-

товлювати помочи для Тонкину и до колькохъ недѣль буде дуже могло станути въ Тонкинѣ 37.000 войска, достаточна ола, чтобы на всякїй случай можна протївъ непрїятеля энергично выступити. Фрайонне мавъ оногды варяду съ Камбельомъ, посередникомъ при заключуваню прелиминарий, а сей предложивъ ему дешѣвъ Гарта, въ котрыхъ сказано, шо Гартъ самъ читавъ въ пекинскѣй газетѣ цѣсарскїй декретъ, дотыкаючїй прелиминарий. Вѣсти зъ Хиня потверджують отъздѣ двохъ хиньскихъ делегатѣвъ до Тонкину въ цѣля управлѣннѣе выходу хиньского войска. — Ферри мавъ въ Ецивалѣ бесѣду, въ котрѣй припоручавъ поспирати тепершнѣе министерство.

Италїя. Дня 9 с. м. вернувъ до Риму генеричи и дававъ справознаванне зъ инспекціи окупованныхъ мѣстъ надъ Червонымъ моремъ. Спра. возданне єсть зовсѣмъ вдовольно министра войны. Станъ здоровья войска має бути дуже добрый, достова провіанту легка и може переводитися безъ великихъ коштѣвъ. Зъ справознаваня показуєсь, шо Ассабѣ и Маосуахъ дадутся легко удержати и не потребують жадной помочи: лїшь деякї точки докола Маосуахъ протребують значнїйшого укрѣпленя. Справознавецъ поднѣвъ особливо велике значенне сахъ мѣстъ зъ уваги на торговлю и важнѣсть военну. — Капитанъ Феррари выїхавъ въ мисїю до короля Абессинїи, съ котрой ще не повернувъ. Феррари має наклонити короля Оганеса до позволеня, чтобы войско италїйское могло заняти мѣсто Керенъ, позаякъ въ Маосуахъ подчасѣ страшной оспки не можна нїякъ перебывати. Керенъ лежить въ горахъ на границі Абессинїи при трактѣ зъ Маосуахъ до Абессинїи и єсть важнѣмъ мѣстѣмъ торговельнымъ. Король Абессинїи дуже нерадо дивится на заняте сего мѣста черезъ Италїцѣвъ, бо видѣтъ въ сѣмъ велике небезпеченство для своего краю. О мисїи Ферро до си нѣчого не звѣстно. Права италїйска зачинає чмъ разѣ острѣйше допытуватися о цѣль походу надъ Червоное море, котра до си нѣчого больше не принесла якъ лїшь отраты. — Ледве шо прїтихли несокою студентѣвъ якъ вже провалилося въ провинці Мангуа некою аграрїий. Збунтованї селяне подмовленї радикальными послами домагалося подвыошеня платнѣ при работахъ въ поли. Розрухи прибрали такий розмѣры, шо на залагодженне оспокою треба было выслати на мѣсто несокоѣвъ колько баталїонѣвъ войска.

НОВИНКИ.

✠

Въ послѣднѣй хвилї одержуємо зъ Кїева сумну вѣдомость:

НИКОЛАЙ КОСТОМАРОВЪ

славный наш историкъ, другъ и союзникъ Т. Шевченка, одинъ зъ найпершихъ борцѣвъ за права Руси-Украины упоковася въ Петербурзѣ дня 7 (19) пвѣтна с. р.

— Въ справѣ кониснаты 34 числа „Дѣла“ доручено намъ слѣдуюче рѣшенне: Cz. 6273. W Imeny Jeho Welyczestwa Cisarja! C. k. Sud krajewy dla spraw karnych, riszly na podstawie §§. 489 i 493 z. p. k. i §. 37 u. p. s. zoz. soderzanyj artykulu umiszczonoh w cz. 34 czasopysy „Dilo“ z dnia 28 Marta (9 kwitnia) 1884 pid napysom: „Nowi Batky Rusy“ zakluczajet w sobi znomena zloozynstwa z §. 65 lit. a zak. karn. zatim usprawedlywlenã jest zarzadzana szerez o. k. prokuratora rjadowoh konfiskata toi czasopysy. Wslidstwiye toho riszenya zboronene jest dalszoje rozprostranjenye toho artykulu a naklad maje buty znyzszczenyj. Powody. W inkryminowanym artykulu usylujet autor pobudyty do wzhorody i nenawysty protiv nerozdilnoї zwjazy i administracyi derzawy, w czim mistiat'sia znomena zloozynstwa z §. 65 lit. a. z. k. — Lwїw 13 cwtinia 1885. Lidl.

— Дрѣ Исидоръ Шараневичъ одержавъ оногды отъ ц. к. наѣвнїтцѣвъ пошюенне повѣдомленне, шо руска депутация въ справѣ Бзуитѣвъ буде допущена на аудїенцію до цѣсаря. Яко члены депутация поименованї: дрѣ Шараневичъ, п. Вол. Федоровичъ, дрѣ Омелянъ Огоновскїй, п. М. Даметь, оов. Ковальскїй и п. Кулачковскїй. П. Федоровичъ прїїдѣтъ оегодня до Львова.

— Центральный Выдѣль товариства „Прогрѣта“ у Львовѣ на своемъ засіданні зъ дня 11 л. пвѣтна с. р. порѣшавъ слѣдуючї справы: 1) Припоручитъ уложенне Календаря на рокъ 1886 п. Васильеви Лукачеви. 2) На представленне головы філія тернопольской освѣдчївася за окликаньемъ загалныхъ зборѣвъ філія тернопольской въ памятъ 10 ти лѣтнього ияствования тоя же філія — въ понедѣлокъ Зеленыхъ Святѣ, и выслати тамъ же своего делегата. 3) Постановлено выдати коштомъ и заходомъ товариства ману этнографичну Русю, и ману историчну зъ новїйшого періоду. 4) Удѣлено даромъ книжочки товариства: товариству „Руска Бѣсѣда“ въ Чернівцяхъ; читальнямъ въ Кулачковцяхъ, Пѣдмїхалїю, Добровлянахъ, Велдѣжи, а п. Михайлови Мусорѣ въ части даромъ а въ части въ розпродажѣ. 5) Положено справы админїотраціоннїи товариства и прїнято слѣдуючихъ членѣвъ до товариства: 1) Читальню въ Голооковичахъ, 2) читальню въ Горбковѣ, 3) Юсефа Станька господаря въ Корновичахъ, 4) читальню въ Дашавѣ, 5) Дмитра Розлуцкого, 6) читальню въ Велдѣжи, 7) Василья Стурка селянина въ Перегнїнску, 8) Юсефа Петрушевца учителя въ Новиці, 9) Зенона Грушкевича, учителя въ Новиці, 10) Антонїя Корна-

кого, учителя въ Добровлянахъ, 11) Евсевїя Черешаньского, правника у Львовѣ, 12) читальню въ Гушанкахъ, 13) Петра Харамбуру, мѣщанина въ Яворовѣ, 14) Ілію Микатейчука, господаря въ Красовоїахъ, 15) читальню въ Кунашовѣ, 16) Ивана Небыловца, селянина въ Новиці, 17) Володимира Винярокого у Львовѣ, 18) Костя Рогача, селянина въ Лавчинцахъ, 19) Павла Бандуру господаря въ Пилипчу, 20) Ивана Гоцука, 21) Семена Павлюка и 22) Някту Нагайчука, господарѣвъ въ Тетевчицахъ, 23) Костя Павлова въ Рѣпинцахъ, 24) о. Мат. Барылака зъ Воложинова, 25) Мих. Тиховского, и 26) Адр. Сатурокого въ Тернополь, 27) и 28) читальнї въ Пронатынѣ Дубѣвцахъ, 29) Фялпа Черкаса господаря въ Чернелѣвѣ мазовецкѣмъ, 30) о. Володислава Паука, пароха въ Саджавѣ, 31) Михайла Татарского, 32) Онуфрїя Тымышака и 33) Дмитра Федорова господарѣвъ въ Саджавѣ, 34) о. Константина Бѣрецкого, пароха въ Журавиці, 35) Пилипа Ковалку, господаря въ Новосѣдлахъ, 36) о. Стефана Петрушевца, пароха въ Половѣмъ, 37) Онуфрїя Симца въ Шумячѣ, 38) читальню въ Яіовѣ, 39) Воч. Николая Бачиньского въ Ромашовѣ, 40) читальню въ Добринахъ, 41) читальню въ Новосѣдлахъ, 42) читальню въ Ордовѣ, 43) Ивана Гуляя, асистента телеграфу у Вѣднѣ, 44) Олексу Баранецкого, листоноса у Львовѣ, 45) Федора Мадьца, господаря въ Беретшовѣ, 46) Там. Липецкого, учителя въ Жнятынѣ, 47) Кліма Куровского селянина въ Жнятынѣ, 48) Амвросїя Думку, селянина въ Жнятынѣ, 49) Братство церковне въ Гольчу и 50) Братство церковне въ Сулимовѣ.

— Общество руснїхъ дамъ у Львовѣ устроїло дня 5 л. мая с. е. въ день св. Юра и инсталціи митрополата Сльвєстра Сембратовича, музыкально-декламаторскїй вечеръ съ танцами въ великѣй салї „Народного Дому“.

— Зѣ Львова пишуць намъ: До чего стремитъ всяка реформа нашего духовенства, показують намъ наглядно декотрї предтечѣ будущего „миромъ“ помазаного обряду рускою. Подчасѣ похороновъ угорского магната генерала Юшкинъ бачили мы въ костелѣ св. Магдалїны трехъ рускихъ священникѣвъ отпращаючихъ ятургїю. Два зъ нихъ отпращали поісля обычаю и приносѣвъ гр. к. ооряду, а третїй гр. к. дефенциѣт о. дрѣ мед. Фялковскїй якъ-бы на глумъ отпращавъ вправдѣ на церковно-славянскѣмъ языкѣ, але въ ризахъ лат. обряду, зъ воими рухами и колѣпреклоненїямъ, якї практикують въ лат. обрядѣ, вмѣсто нашихъ „метанїй“ (глубокихъ поклоновъ). Отъ чего намъ сподѣватися по реформаціи!

— Законъ конгрессуальной получивъ вже цѣсарску санкцію.

— Затверженне wyboru. Цѣсаръ затвердивъ выборѣ Викентїя Гюваньского на маршалка а Оокара Шнєля на вице маршалка рады повѣтвой въ Золочевѣ.

— Хлопсе товариство торговельне. Коломыйско „Русская Рада“ пише: Въ недѣлю Провѣдну дня 12-ого пвѣтна с. р. збралося колькокандїятъ господарѣвъ зъ окрестности Коломыѣ въ домѣ пп. Бѣлоусѣвъ и зложили комитетъ, котрый має порушати всѣхъ господарѣвъ зъ цѣлого коломыйского повѣту до завязаня товариства зъ цѣлю закупна и продажи зѣбжа и всѣхъ господарскихъ плодѣвъ землѣ въ повѣтѣ коломыйскомъ. Збранїи выбрали собѣ вже предсѣдателя, п. Николая Ковбаску, бывшего посла а тепершного члена рады повѣтвой, а на головныхъ помѣчникѣвъ его покляли: Федора Григорчука зъ Датковецѣ, Льва Стаднїченка, Пискозуба, Ленера и Мартяновского зъ Коломыѣ, Андрея Олексюка зъ Верѣбжа, а п. Кліма Лукашевца упростили на секретаря. Дальше ухвалили: 1) на сию недѣлю, 19-ого пвѣтна, склякати зъ всѣхъ селъ Коломыйского повѣта войтѣвъ и радныхъ громадакѣвъ, розтолкувати имъ цѣль того товариства и заиропити ихъ до вступленя въ члены; 2) на день 3-ого мая окликати повѣтѣе вѣче въ Коломыѣ, въ загалѣ всѣхъ господарѣвъ, чтобы имъ перечитати отатуты и ближе пояснити цѣль товариства.

— Школа артистичного промыслу у Львовѣ и руснїи языкъ. Въ ц. к. школѣ артистичного промыслу у Львовѣ заведено недавно яко предметъ науки языка польскїй и вѣмецкїй и отялїотку въ сахъ языкахъ, а хочъ школа удержуєсь зъ фондѣвъ публичныхъ, плывучихъ такожъ зъ кишѣнѣ руконыхъ контрїбуентѣвъ, въ програмѣ науки нема и згадки про языкъ рускїй. Очевидно, шо надѣ сего школою шо до рускою мовы — якъ загаломъ въ нашѣмъ галицкѣмъ школьницѣмъ — зависло фатумъ „zaroznienia“...

— Львовскї Русини задумали почтїти войта зъ Подгородяца, п. Войтовича, отповѣднѣмъ даромъ. Въ той цѣли зложили въ ондѣмъ дни 13 л. пвѣтна слѣдуючї пи.: К. Устїяновичъ 1 зр., Врѣцѣнона 1 зр., Целевичъ 1 зр., Калїновичъ 1 зр., Нагѣрнїй 2 зр., Держокъ 1 зр., Нячай 1 зр., Ганнїчакъ 1 зр., Дудкевичъ 1 зр., о. Костецкїй 1 зр., Павенцкїй 1 зр., Романчукъ 1 зр., рускїй стѣлъ у Дрегера 5 зр. 10 кр. — разомъ 18 зр. и 10 кр. — Зачуваемо, шо задумано почтїти п. Войтовича плугомъ новїйшой конструкціи, котрї евентуально коштувавъ-бы около 30 зр.

— Фундація запомогова для селянъ. Въ р. 1874 умеръ у Вѣднѣ емеритованый подполковникъ Едвардъ Левинскїй, котрїй отказавъ въ своемъ завѣщаню 30.000 зр. въ паперовѣй рентѣ оконсолдованого державного доугу на фондъ запомоговїй для поддѣвншихъ селянъ галицкихъ. Зарїдъ надъ сѣмъ фондомъ має выдѣль краевый и роздає запомоги въ квѣтъ шо найменше 50 зр., а шо найбільше 100 зр. безъ конкурсу лїшь на внесенне выдѣлу повѣтвого и за порозумѣннемъ съ староствомъ въ поодинокихъ повѣтахъ по черѣ, с. е. шо року въ нашѣмъ повѣтѣ. Сего року

наділено запомогою з фундації Левинського 28 селян з краківського повіту, з котрих 27 получало по 50 зр. а один 64 зр. 24 кр.

На паску для бідних учеників рускої гимназії приютила: Воч. о. Воевудка з Зеленої 1 зр.; о. Левіцький з Рунгурь 10 зр.; о. Хоміцький з Богданівки зібраних 5 зр.; п. Георгій Патрій з Перегінька 2 зр.; о. Левіцький з Княжівського 1 зр. — Дай Бог гаразд Добродіям, що на нас не забувають! — В імени рускої учащося молодіж: Василь Ільницький, директор рускої гимназії.

Виділь читальні в Янівці складає на об'єм місяця Св'ятому Виділову тов. „Провіста“ подяку за дарування для читальні 59 книжочок свого дав. вид.; немеше також і Хвальному Зарядови обществу Мх. Качковського за дар 37 книжочок. — За виділь чит. Михайло Цандів.

З Товмача одержали ми ось п. Зигмунта Зембонича, заступника п. к. почмайстра в Товмачі, спротоване на новинку уміщену в 37 ч. „Діла“ п. заг. „П. почмайстер в Товмачі“. П. Зембонич заявляє, що „дїла допис не має в собі ані слова правди, бо уряд почтовий в Товмачі всі писма з рускими адресами приймає, наколи они написані посла приписов почтовою держу вое і рускій друки і вобіж жадаючим зараз видаю. Хто не жадає, тому і варкати нічого. На то у мене свідки, партій, жадаючі руских друкорторів“. Рівночасно з письмом п. Зембонича одержали ми і заявлене ось трьох Ви. Русанов з Товмача (уміщене в рубриці висератов) і лист о. Н. Поромбальського, з котрого дому вишов переказ до нашої редакції і згадає донесення. О. Поромбальський оправдує п. почмайстра хабною інформацією слуги: ходило іменно о то, що рубрика переказу була хабно виповнений, отже п. почмайстер виповнив новий переказ, оттяв купон з присланого переказу і налішив до нового. Ми признаємо се, але то мусимо замітити, що п. почмайстер на рускій купон налішив переказ польскій, що також erat demonstrandum. (Хто хоче перевірдитись о правді, зовіть кожного часу потрудитись до нашої редакції.) Впрочім хочемо взяти сей один случай тільки за невинний недогляд п. почмайстра товмачкого и, покладаючись на заявленя наших Ви. Земляков, отступаемо ось свого наміру робити ужиток з згаданого случая на товмачкій почт, а сподіваємось, ще и такого недогляду там на будуще не случитя.

„Малоруско-німецкого словаря“ Евгенія Желехівського появляється за кілька днів 16-тий выпуск. Понеже многі з Ви. Предлатників залагають ось предлатою, то проситя о скоріше вырваннє залегостей, щоби можна новий выпуск Словаря розслати вобіж Ви. Предлатникамт. При случаю проситя вобіж Ви. Панов, котрі посідають які-небудь книжки, выпожичені ось пок. Евгенія Желехівського, щоби зволіли их авернути, пересылаючи на адресу Ви. А. Желехівска в Станиславові, ул. Собеского, ч. 34 — С. Н.

За пляны укріплєнє перемиських. Дня 14 о. м. отбулася в львовком суді карній розправа против сторожника ось желізняці в Перемисли, Войтовича, бувшого підполковника в австрійском войску, и слясара Мошиньского, обжалованых о зраду пльавов в Перемисли. Войтович стояв в звязи с якимсь канованим офицером австрійским, проживаючим в Київі, ось котрого получав гроші и котрому передавав пляны. У Войтовича найдено при ревизіи лист паперу, де було списано 80 пытань, на котрі Войтович мав отповісти; до сих пытань було долучено 100 зр. завдатку. Оба обжаловані звинялися тым, що они хотіли лиш гроші. Трибунал признав обох обжалованых виноватыми и засудив Войтовича на 15 місяців в Мошиньского на 13 місяців в вязниці.

Звѣстний процес А. Гриневецкого против Я. Гившоа дочкавоа вже остаточного кінца. Трибунал касадійний откинув жалованє неважности внесенє другій раз п. Гившомъ заудженым на 3 місяці вязниці.

Агента емиграції, Мойсея Штайнвайса, що удержував в Кракові агентуру для емиграції селян до Америки, зауджено на выдаленє з Кракова до Рашева.

Оригинальний льв. В гарнизоні гузаровь стационованых в Сторожниці один войк отрадав на епилепсію, а позаяк вобіж его товариш говорили, що он удає слабость, то рѣшився „фигурт“ Чонка завдати ему оригинальний льв — налякати его повіщенєм. Замѣр сей переведє зараз в дѣло. Чонка обвязав шю запавшого на епилепсію войка шнуромъ, закинув на балок в стайні, потягнув за конєц шнуря и хорый войк повис в воздух. За хвиль оттяв Чонка повішельника и ось тревогою побачив, що он недає ніяких ознак житя. Повішеного якоє згодом привели до житя, а фирера Чонку отдали военному суду.

Огонь. Великій огонь навѣстив семи днями вѣсточно Выжницю на Буковині и при сильном вѣтрі обняв половину мѣста ось стороны Кут и зничив до тла 136 домов. — В селі Ясєновці, в рожатівскомъ, згорѣли в ночи на 18 о. м. будынки Олексы и Гриня Попадниців; згорѣло також все абаже, пара коней и вобіж наряды господарок обох заможных господарѣв, батыка и сыла. Вскорі потім погорѣв в судотвѣ третій господар С. Романишій. — В Вєдѣж згорѣла фабрика и кілька домов. —

В Ольховці коло Перегінька згорѣло обістє Няколы Форисового, котре підпалив Петро Тересянъ, взятый вже до вязниц в Самборі. — В Сорочку, пов. скалатского, погорѣло 10 господарѣв; в огни утратив житє господарь Максимъ Заблоцькій. — Шкода огнева в Дмитровичахъ ось Львовомъ (згорѣло 49 господарѣв) обчислена вже на 45.650 зр., а только 3 господарѣ були обезпечені на 1700 зр.

Важне для дянов. Митрополита конвисторія розписує конкурсь для обсады трех мѣсць стипендіальных в дяковомъ заведеню науковомъ при архикатедральной церквѣ у Львові. Речинєц подаватися до 6 мая 1885.

На опороженю стипендію з фундації бл. п. Мих. Бѣлєцкого в сумѣ 78 зр. 75 кр. рочно розписала митроп. конвисторія дня 9 цвѣтня с. р. до ч. 940. — Конкурсъ ось речинєцм до кінца мая 1885.

Генеральна дирекція державныхъ желізняць оголошує слѣдуюче: Запавші ось днем 1 мая с. р. купоны ось приоритетовъ (акцій першенства) желізняці архика. Альбрехта першой и другої емисіи будутъ выплачуватся зачыши ось сегожь дня а именно купоны ось сребныхъ приоритетовъ по 7 зр. 50 кр. в среблѣ, а ось золотыхъ по 5 зр. в золотѣ або по 12 1/2 франка або 10 марок. Мѣсяця вылаты оуть у Вѣдні для купоновъ I и II емисіи ц. к. упр. загальне австр. заведенє кредитове земске, для купоновъ II емисіи „Wiener Bankverein“, дальше за границєю (до 14 мая включно) для купоновъ I и II емисіи „Deutsche Bank“ в Берлинѣ, „Deutsche Vereinsbank“ и домъ банковый Erlanger & Cmp. в Франкфуртѣ надъ Меномъ, а в кінци Joseph Hirsch в Мюнхенѣ. Рівночасно будутъ выплачуватся в тыхъ самыхъ мѣсцяхъ (за границєю до 14 мая включно) облигації першенства желізняці архика. Альбрехта, выслєсовані дня 1 листопада 1884 р. ось 15 мая с. р. такъ купоны якъ и облигації будутъ выплачуватся лиш в выше названыхъ банкахъ у Вѣдні.

Абонаментові билеты вѣды на державныхъ желізняцяхъ т. з. „перманентки“ выдавалися до тепер лиш на всѣ линіи; теперь однакожь дирекція хоче завести перманентки також на поодинокі просторони. За основу має служити загальна такса (Grundtaxe), а именно за вѣду I класу 60 зр., II кл. 45 зр. а III кл. 30 зр. — До той основнои таксы буде дочислятся цѣна ось километра.

Именованя и перенесєня. Намѣстникъ перенѣс комисарѣв полиціи Генрика Енгля з Кракова до Львова а Рудольфа Битнера з Львова до Кракова. Практикант коншептовий ц. к. намѣстництва Адольфъ Пуницкій, перенесєный з намѣстництва до Перемисля, а секретарь повѣстовый Людвикъ Шефлеръ з Доляны до Нового Торгу.

Новій полковники-властитель галицкихъ полковъ. Цѣсаръ заименував полковниками-властителями: Е. мерика Кайля, 89 пѣшого полку (городецкого), бар. Альфреда Ельзонъ 93 пѣшого полку, бар. Корнаро 95 пѣшого полку (чортковского) и Видгельма бар. Райнлендера 24 (коломыйского) полку пѣхоты.

Запомоги для натихитовъ народныхъ школъ. В мысль ухвалы соймовой, щоби при роздѣлѣ запомогъ з фонду религійного и надзвычайного кредиту призначуваного що року на запомоги для духовенства, увзглядяно в першомъ рядѣ тыхъ душпаствѣв, що сповняють обовязки катихитовъ в изродныхъ школахъ, поручило вже ц. к. намѣстництво староствамъ, щоби при укладаню своихъ предложенийъ звертали именно на то увагу. — Дай Боже, щоби то, а не инші взгляды руководили чинами старостами.

Убийство жандарма. З Тѣшина пишуть, що жандарма Тыхановича з Бялои напали в селі Бусковиц селяне и отобраши ему оружіє страшно замордували. Трупя безобразно пораненого знайшли, якъ висѣвъ на дереві привязаный ремєнемъ ось шаблѣ. Против виновныхъ ведєся судове слѣдство.

Дрбний вѣсти. Цѣсаръ подарував громадѣ Стороня, в дрогобыцкомъ повѣтѣ 100 зр. на докѣченє будовы и внутрѣшне утрєнє школы.

В Чернівцяхъ дня 17 л. цвѣтня при будовѣ нового шпиталю краевого завалилося оклепѣнє а румовище провалило стєлю першого поверха и оклепѣнє павицѣ. На руштованю буди работники, котрі разомъ ось оклепѣнємъ упали на землю; одинъ з нихъ, муляръ Урихъ з Монастырискъ забився на мѣсці а 7 людей потерѣло также ушкожденє. — В Ярачеві украдено сими днями Маріи Р., свратѣ по уряднику, 3 книжочки галицкой щадницѣ в вартости 850 зр.

Вѣсти зъ Аепархіи Львовской.

Введеніи въ душпаствѣрскі посады оо.: Тимотей Кекишъ яко парохъ Дусанова; І. Кузьмовичъ яко завѣдатель Бачова; Вас. Каргуть яко завѣдатель Шидловець; Констан. Мудракъ яко сотрудникъ в Княждворі.

До каноничной институції завѣзваный о. Теоф. Кисѣлевский на Скоморохи старі.

Завѣдательство ех сургендо парохіи Вирова по пок. о. Улицковѣ, поручено о. Твардєвичу з Якимова.

Отпустку получили оо.: Орєстъ Кичура, парохъ Вишники малой, до кінца 1885 р. и Діонисій Занєвич, пар. Гринєва на 6 недѣль.

Зрезигнувавъ зъ капеляніи Посѣча о. Анг. Оноферко, и митроп. конвисторіи поручила декану гусятиньскому оставити его дальше при посадѣ сотрудника приватного въ Пробѣжнѣ ось платнею зъ фонду религійного.

Вѣсти зъ Епархіи Перемиськой.

Презенты получили оо.: 1) Петро Дуркотъ на капелянію Яблоніца польска, дек. сяноцкого; 2) Анг. Кмицакевичъ на капел. Чандлѣ, дек. старобольского.

Каноничну институцію получали оо. 1) Сим. Колодѣй на капел. Воля милова, дек. яолского и 2) Някол. Бачиньскій на пар. Манѣвъ, дек. яолского.

Душпаствѣрскі посады получили оо. 1) Дам. Бордуњъ, новопоставленый прєсвитеръ, сотрудникъ при знемоцѣлѣмъ пароху о. Алек. Кмицакевичу въ Колодѣлѣ, дек. куликѣвского; 3) Атанасій Котысь завѣдательство капеляніи Токарня, дек. сяноцкого; 3) Волод. Рынявецъ завѣдательство парохіи Тѣсна, дек. балигородского.

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

† О. Северинъ Максимовичъ, парохъ в Кальниковѣ, деканъ ярославской, отначєный крылошанской одежою, упокоився дня 12 л. цвѣтня с. р. в 73 році житя а в 44 році овященства. Вѣчна ему память!

† Романъ Роздѣльскій, укѣнченый правникъ упокоився в домѣ своего отця въ Сокалі в 30 році житя. Вѣчна ему память!

† Кароль гр. Яблоноскій, кураторъ фундації Дроговыжской, тайный совѣтникъ, членъ палаты пановъ, прєсєзь завѣдуючон рады желізняці Кароля Людвика, умеръ позавчера в 78 році житя. Завтра рано мощѣ его будутъ вывєзєны до Дроговыжа. Покойный не мавъ симпатіи середъ польскої оубѣлности, а при недавній аферѣ ось п. Кєвешемъ, бувшимъ директоромъ фундації сирѣтъ и убогихъ в Дроговыжи, выставляю на вѣдкі докору польскої прєсы. Сыз пок. Кароля має Бурштынъ, але задля марнотратства отданый ось куратєлю. Кураторомъ ось, якъ звѣстно, о. Н. Виницкій, рускій парохъ Бурштына.

Переписка Редакції и Администрации.

Всч. І. М. в Юнашкѣвѣ. „Дѣло“ и „Библ. н. пов.“ выслєаемо Вамъ безъ церервы; коли-жь не доходило Вамъ, то не знашой винны. Жадані 3 числа выслєаемо в-другє и просимо на будуще в обообѣлномъ интересѣ кожде число, що не дѣйде Вамъ на часъ, заразъ реклямувати. Реклямации не оплачуєся, але має бути неопечатана. — Вл. А. П. в Р. Одержали; помѣстимо. — Всч. С. Н. в Ковальцѣ. Днесъ маєте заплачено до

ОБВѢЩЕНЬЕ.

въ ОТДѢЛѢ ЗАСТАВНИЧОМЪ ОБЩОГО

РОЛЬН.-КРЕДИТОВОГО ЗАВЕДЕНЯ

для Галичины и Буковины,

у власномъ домѣ ось ч. 2. при улици Орменьскѣй, отбудєся дня 4 л. мая 1885

и в дняхъ слѣдующихъ в години урядові передъ и пополудневй

ПУБЛИЧНА ЛИЦИТАЦІЯ

запавшихъ по д. 31 Грудня 1884 а не выкупленыхъ заставовъ,

а именно:

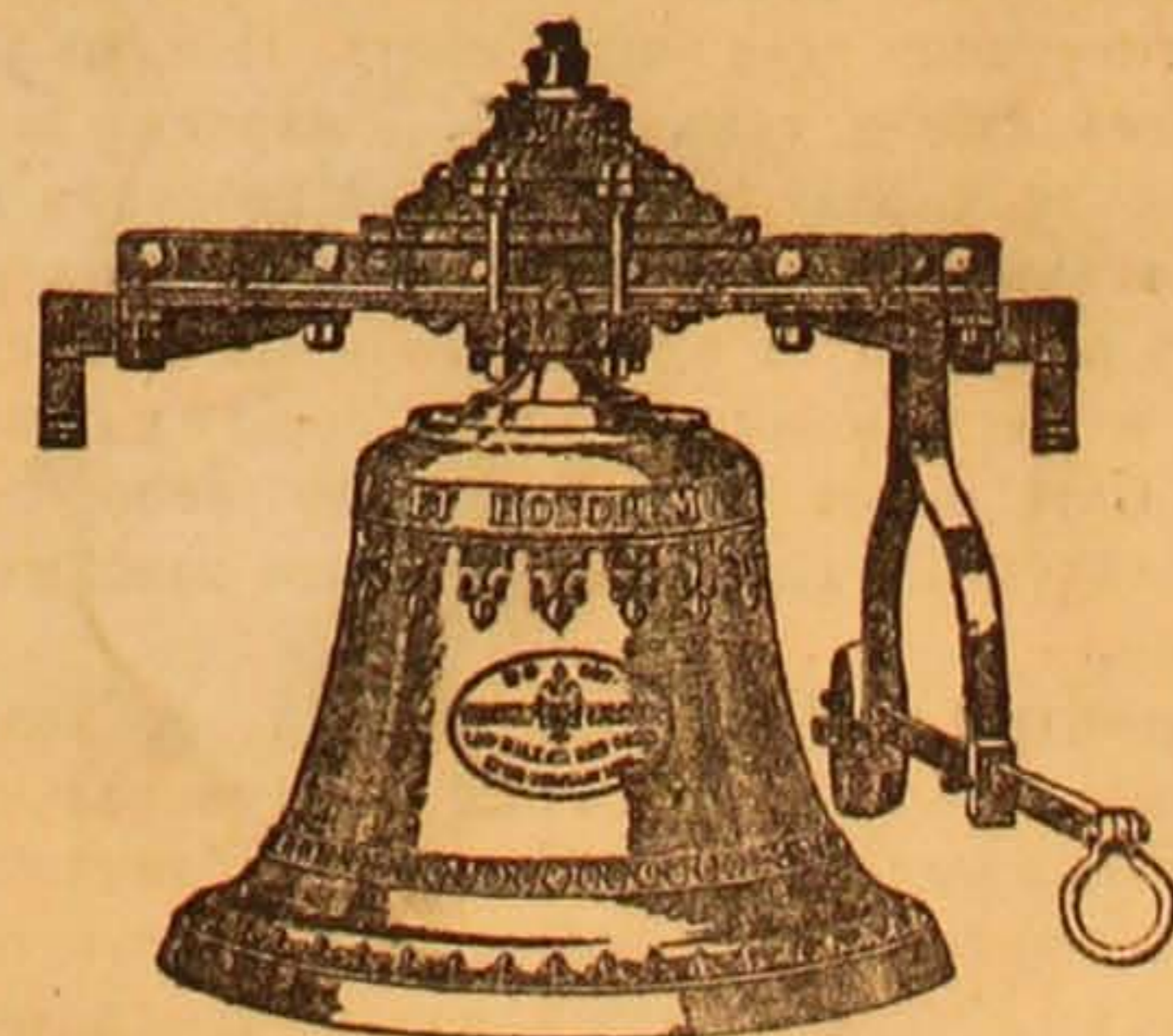
дорогоцѣнностей, коралѣвъ, зєгарѣвъ, образѣвъ, товарѣвъ мануфактурныхъ, предметѣвъ до убраня и постель и др. вырѣбовъ.

Пролонгаты и выкупы будутъ приниматися до дня лицитации.

Львовъ, дня 2 (14) цвѣтня 1885.

ДИРЕКЦІЯ.

Ц. к. придворна лїярня дзвонѣвъ П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадѣ

поручася до замовленя дзвонѣвъ и гармоничныхъ складъ военної величини и голосу. За напередъ означєный годѣвъ або акордъ лкого дзвѣнка, якъ такожъ за найлїпшій металъ гварантуєся. Монтованє до дзвонѣвъ приспособлєно ся на способъ уприв. ось головками зъ нованого желѣза. Черезъ се монтованє можна великими дзвонами дуже легко довинити и можна ихъ кілько небудъ разѣвъ обєвуги такъ, що сердце бє за кождымъ разѣвъ в инше мѣсєе, черезъ що дзвонъ зыскують на трєвалости. Припоручаня выконуютья якъ найскорше, точно и дуже дешєво при найвыгоднѣйшихъ условіяхъ залапы. Гармоничный дзвѣнки до престѣлѣвъ ось сильными и голосными дзвѣночками.

Зъ альпакі: 1 складъ зъ 4 дзвѣн. по 14 зр., 1 складъ ось 3 дзв. по 11 зр. Зъ мєсѣнду: 1 " " " 4 " " 10 " " 1 " " 3 " " 8 " " Отзначєня: Выстава вѣдєнска 1873, два медалѣ за пошту за складъ дзвонѣвъ для вѣдєновской Votivkirche 260 сотнарѣвъ ваги. Выстава промыш. у Вѣдні 1880 зол. медал. Заложєна 1838. Доставила 3946 дзвонѣвъ, 1,080.370 килограмѣвъ ваги. Зъ сєго до Вѣднѣ для 31 церквей 83 штукъ дзвонѣвъ 86.069 килограмъ ваги разомъ и 2 дзвонѣ до годиницѣвъ для нового ратуша 3345 кгр ваги. 1288 Надвыжка кошѣвъ даромъ. 8-24

31 мая. — Вл. М. Т. в Маньѣвѣ. „Правдѣ“ ще не вышовъ; конечно зарєчь выслати Вамъ хѣба польскій зарєчь просимо донєсти. — Вл. В. К. в Ст. до повѣсти „Князь Серебряный“ мѣсѣ ти ажъ до откликаня; чимъ скорше, тымъ до повѣсти „Батько Горіо“ ось ще динокъ; хто першій замовить, той дѣдинокъ переплетникъ не зробить за тѣ

Аптика РУКЕРА во Львові поручає конякъ львучій, правдивый в рѣжныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. 1 кр., — такожъ мєлагу.

Матеріи на одѣжъ лиш зъ трєвалон вєсны овечон для мужск. редного росту 3.10 метры за зр. 4-96 кр. зъ доброн вєсны на " " 8 " " зъ льшєной вєсны на " " 10 " " зъ тонкой вєсны на " " 12-40 " " зъ дуже тонкой вєсны Пледы до подорожи за штуку зр. 4-4 до зр 12- — Дуже красна одѣжъ, сподѣ, абѣ матеріи на сурдуги и плащѣ ось дощѣ, тєплє, комєст, камгарнѣ, шєвїотъ, трико, стрѣ дамъ и на бляри, порувїєвъ, докєннѣ вугрѣ Заложєный Joh. Stikarofsky, — Складъ фабричный въ Бернѣ в разѣ франко. Карты вєршевой для вырѣвъ и франкован. За послѣлатою на замѣну франко. Я маю завѣсды складъ сукна блѣднѣ 150.000 зр. а. в. и тому легко зыскують, а вѣй вєсєвѣной торговли побѣтєса отбѣтєс докєннѣ ось 1 до 5 метрѣвъ, лиш и зытєннѣ бы низшихъ цѣнахъ. Кождый разумно мєлакъ муситъ змѣркувати зъ тыхъ мєлакъ тавковѣвъ не можна жадныхъ вздрѣвъ повѣрѣць при кѣлькасѣтъ замовляныхъ зъ тѣмъ кѣвъ в короткѣмъ часѣ вѣчого быль и зытєннѣ того ось то чєстий обманъ, коли фирми вєнєрують о вѣрлѣхъ зъ оставлєнѣ и в случаяхъ оуть тѣ вєоры оттяти зъ поставлєнѣ ось оставлєнѣ а дѣли такого поступованя зумѣлї. Останни, котрі не годятя можуть зытєннѣ ся або отбєлугають гроші. Корєспондєнціи принимаютья в мѣсєцѣвъ, угорскѣй, чєскѣй, польскѣй, италїєнскѣй. 1311 (9-20)

Зъ Товмача В доказъ правды ось урядъ почтовый ось 10 мѣсе вже рѣшєннѣ ниманю рускихъ адмєстрацєй дає жадныхъ переписѣвъ ось отже описаный в ч. 16 цвѣтня муситъ бѣти на личности або вєнєсторони. При той случѣ ось рѣчи будє пригладъ землякамъ, що вѣ бѣтєсамъ добровѣльно рѣшєтє мѣмъ погоражать, чѣ унотрѣбляти, а чєстѣ дѣтєся! Александръ Кайля А. Дєзеровичъ. П. Ступницкій. ПОХОДЪ СОБѢВѣН Пѣдъ Вѣдєнь Написавъ Стефанъ Цѣна 20 зр. Достати можє в внотраціи Дѣла.

Пошукєся екепєдиторъ (або екепєдторъ) вєнєкавалєра ось кавцєно вѣ, котру забезпєчєно фѣльварку, складѣючєй вѣлого мѣсто о 9 покѣтъ, ось огорода и 18 морговѣвъ ля. Выпадгорѣженє вѣно, помєшканє и урѣдѣ згаданого поля. Выслѣ адресою А. S. в окошанка Хомина рєр Ха. По зниманю Украинскѣй гєтѣ Иванъ Вигѣвѣ Юрїй Хмєльницкїй (Правѣщєй вѣсѣ) Можна достати вѣженѣй ось цѣнѣ 20 зр. перєсылкою 25 зр. мѣрникъ, за посылкою „Дѣла“ и другєхъ вѣ часѣнось. 1214